

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER

Bruxelles, den 29.9.2006
KOM(2006) 558 endelig

BERETNING FRA KOMMISSIONEN TIL RÅDET OG EUROPA-PARLAMENTET

**om gennemførelsen af Rådets forordning (EF) nr. 104/2000 om den fælles
markedsordning for fiskerivarer og akvakulturprodukter**

{SEK(2006) 1218}

1. INDLEDNING

Det fastsættes i artikel 41 i Rådets forordning (EF) nr. 104/2000¹, at Kommissionen senest den 31. december 2005 skal forelægge Rådet og Europa-Parlamentet en rapport om gennemførelsen af forordningen. Nærværende rapport er baseret på en statusopgørelse over anvendelsen af den fælles markedsordning (i det følgende benævnt "FMO"). Kommissionens tjenestegrene har endvidere organiseret høringer ved hjælp af spørgeskemaer og modtaget svar fra 22 medlemsstater og tre berørte parter.

I henhold til traktatens artikel 32 falder fiskerivarer ind under "landbrugsvarer" og er derfor omfattet af principperne for den fælles landbrugspolitik. Ministerrådet vedtog med forordning (EØF) nr. 2142/70² den første markedsordning for fiskerivarer.

FMO var den første del af den fælles fiskeripolitik (i det følgende benævnt "FFP"). Siden da er den blevet en af søjlerne i FFP. I lighed med landbrugsmarkedsordningerne er dens retsgrundlag traktatens artikel 37. FMO blev etableret med det formål at nå målsætningerne i traktatens artikel 33 i fiskerisektoren, navnlig med hensyn til at stabilisere markederne og sikre producenterne en rimelig indkomst.

Den nuværende FMO, som er fastlagt i forordning nr. 104/2000, har fjernet sig fra blot at være et interventionssystem og lægger nu mere vægt på fiskeri- og afsætningsaktiviteter, der skal understøtte bæredygtigheden. FMO administreres på grundlag af 23 gennemførelsesforordninger (se bilag I). Tiltrædelsesakten fra 2003 medtog brisling og guldmakrel og tilføjede nye handelsstørrelser for sild fra Østersøen.

2. HANDELSNORMER

De fælles handelsnormer er af afgørende betydning for, at det indre marked og interventionsmekanismerne fungerer korrekt. De blev senest ændret ved Kommissionens forordning (EF) nr. 790/2005³ for at medtage brisling.

Normerne har desuden bidraget til at øge varenes kvalitet. Artikel 6, stk. 1, i Rådets forordning (EF) nr. 2406/96⁴ udelukker varer af friskhedsklasse B fra adgang til finansiel støtte i tilfælde af intervention. Et arbejdsdokument fra Kommissionen om anvendelsen af denne artikel⁵ bekræftede, at forbedringen af varenes kvalitet hovedsagelig var relateret til nedgangen i landingen af fangster af varer af klasse B.

Normerne gælder for det første salg af fiskerivarer, som reguleres af medlemsstaterne, idet der gælder forskellige situationer i disse. Det første salg

---

¹ EFT L 17 af 21.1.2000, s. 22. Forordningen er senest ændret ved tiltrædelsesakten fra 2003.

² EFT L 236 af 27.10.1970, s. 5.

³ EFT L 132 af 26.5.2005, s. 15.

⁴ EFT L 334 af 23.12.1996, s. 1. Forordningen er senest ændret ved Kommissionens forordning (EF) nr. 790/2005 (EFT L 132 af 26.5.2005, s. 15).

⁵ SEK(2001) 1764 af 7.11.2001.

organiseres gennem obligatoriske auktioner i 8 medlemsstater og direkte salg til købere i 12 medlemsstater. Der er ikke-obligatoriske auktioner i to medlemsstater og et blandet system omfattende auktioner og direkte salg i 6 medlemsstater. Selv om auktioner måske kan lette kontrol- og sporbarhedsoperationer, er direkte salg formentlig bedre egnet for fisk, der er beregnet til forarbejdning og akvakulturprodukter.

Klassificeringen i friskhedsklasser er forholdsvis enkel, let at anvende og tilpasset de største grupper af arter. Visse europæiske elektroniske fiskeauktioner anvender også kvalitetsindeksmetoden (QIM), et mere detaljeret klassificeringssystem for individuelle arter. QIM egner sig til auktioner, der tilbyder et begrænset antal arter. Den er imidlertid mere kompleks og således mere vanskelig at anvende, når mange produkter skal klassificeres.

Handelsstørrelser udtrykkes normalt i vægt. Parallelt hermed fastsætter Rådets forordning (EF) 850/98⁶ biologiske mindstestørrelser i længde. Selv om handelsstørrelserne ikke er beregnet til beskyttelse af fiskeressourcerne, må de ikke være i strid med bevaringsforanstaltningerne. Anvendelsen af handelsstørrelser og biologiske størrelser er ikke altid let. I forbindelse med visse arter kan en given længde svare til forskellig vægt. Dette kan skyldes sæsonmæssige svingninger i vægt. I forbindelse med de arter, hvor der gælder både handelsstørrelser og biologiske størrelser, kan der forekomme tilfælde, hvor der er overensstemmelse med førstnævnte, men ikke med sidstnævnte og omvendt. Endvidere gælder handelsstørrelser og biologiske størrelser ikke for de samme arter.

Kommissionens tjenestegrene foretog 15 kontrolbesøg i medlemsstaterne i 2004 og 2005 for at vurdere overholdelsen af handelsnormerne. Overholdelsen af handelsnormerne er meget forskellig fra medlemsstat til medlemsstat. Implementeringen afhænger i høj grad af mængderne af landede fangster: i forbindelse med kystfiskeri med reducerede mængder sorteres fiskene normalt ved hjælp af traditionelle metoder. Anvendelsen af normerne bliver bedre, når producentorganisationerne (PO) er involveret i kontrol, der foretages på enkelte steder som f.eks. auktioner. Med forbedringen af de gældende bevaringsforanstaltninger er forholdet mellem handelsnormer og biologiske mindstestørrelser et spørgsmål, der formentlig skal tages op til fornyet overvejelse.

16 medlemsstater har indberettet kontrol af overholdelsen af handelsnormerne. 4 nye medlemsstater har allerede gennemført kontrolforanstaltninger på deres områder. Der blev opdaget overtrædelser i 9 medlemsstater.

Hvad angår produkter fra tredjelande, har visse medlemsstater indberettet problemer med anvendelsen af normerne under toldkontrollen. Desuden har nogle medlemsstater opdaget betydelige mængder importeret frossen fisk, som er under den minimale handelsstørrelse. Grunden hertil er, at normerne ikke gælder for produkter i frossen tilstand.

---

⁶ EFT L 125 af 27.4.1998, s. 1. Forordningen er senest ændret ved Rådets forordning (EF) nr. 1568/2005 (EFT L 252 af 28.9.2005, s. 2).

Med hensyn til sardiner på dåse afsagde WTO Dispute Settlement Body den 23. oktober 2002 en kendelse til fordel for Peru i sagen *Peru mod De Europæiske Fællesskaber* (WT/DS231). Fællesskabet skulle bringe Rådets forordning (EØF) nr. 2136/89⁷ i overensstemmelse med WTO-aftalen om tekniske handelshindringer og *Codex Alimentarius*-standarden STAN94. Kommissionens forordning (EF) nr. 1181/2003⁸ indførte nye varebetegnelser for 20 sardintypearter og bibeholdt navnet "sardiner" for arterne *Sardina pilchardus*. Siden da er der kun opdaget nogle få tilfælde af brisling på dåse, som er markedsført under navnet "sardiner" og ikke korrekt mærket i visse centrale og nordlige medlemsstater.

3. FORBRUGEROPLYSNING

Kommissionens forordning (EF) nr. 2065/2001⁹ har som helhed øget forbrugernes bevidsthed omkring fiskerivarer, om end der er en række forskelle fra medlemsstat til medlemsstat. De vigtigste spørgsmål af interesse i nogle af medlemsstaterne er fiskenes oprindelse og produktionsmetoden. I andre medlemsstater er forbrugerne mere optaget af andre aspekter som f.eks. kvalitet, pris og hvorvidt fisken blev fanget på en forsvarlig måde.

Antallet af arter, der er optaget på de nationale lister over handelsbetegnelser, svinger betydeligt fra medlemsstat til medlemsstat. Indtil nu har betegnelserne ikke haft negativ indvirkning på handelen med fiskerivarer i Fællesskabet. Kommissionens tjenestegrene er i øjeblikket ved at udarbejde en database, der samler alle de nationale betegnelser.

Ni medlemsstater har ændret deres lister. Antallet af ændringer svingede fra 1 til 12, og de tilføjede arter svingede fra nogle få til 164. Der blev praktisk talt ikke fjernet nogen arter fra listerne. Otte medlemsstater indførte foreløbige betegnelser, som i de fleste tilfælde blev til endelige betegnelser.

I 2002 og 2003 gav medlemsstaternes implementering af forordningen anledning til mange spørgsmål om den rigtige fortolkning af reglerne. Endvidere var de overgangsforanstaltninger, der er planlagt i forordningen, ikke tidsbegrænset. Siden 2004 har medlemsstaternes implementering imidlertid ikke givet anledning til nogen specifikke klager.

13 medlemsstater har kontrolleret overholdelsen af reglerne om sporbarhed, herunder fire nye medlemsstater. Som følge heraf opdagede 8 medlemsstater en række overtrædelser. De mest almindeligt manglende eller forkerte angivelser er fangstområdet, særlig oprindelseslandet for opdrættede produkter, og produktionsmetoden samt det videnskabelige navn af hensyn til sporbarheden.

---

⁷ EFT L 212 af 22.7.89, s. 79. Forordningen er senest ændret ved Kommissionens forordning (EF) nr. 1181/2003 (EFT L 165 af 3.7.2003, s. 17).

⁸ EFT L 165 af 3.7.2003, s. 17.

⁹ EFT L 278 af 23.10.2001, s. 6.

4. PRODUCENTORGANISATIONER

4.1. Anerkendelse af producentorganisationer

I 2005 var der 203 anerkendte PO'er i 16 medlemsstater¹⁰ (jf. bilag 2). Spanien, Frankrig, Italien, Tyskland og Det Forenede Kongerige tegner sig for 74 % af det samlede antal. Det er værd at bemærke, at der er oprettet 6 PO'er i de nye medlemsstater. 5 PO'er har medlemmer fra andre medlemsstater i Danmark (1), Spanien (2) og Nederlandene (2). En række PO'er standsede deres aktiviteter i Spanien (2), Frankrig (1), Portugal og Sverige (1) og Det Forenede Kongerige (2). Dette skyldtes hovedsagelig faldende fangster, faldende medlemstal og manglende indtægter.

86 % af PO'erne er beskæftiget med fangstsektoren. 28 PO'er arbejder med akvakulturaktiviteter i 7 medlemsstater, hvoraf 86 % befinder sig i Spanien, Frankrig og Italien. Endvidere er der etableret 9 sammenslutninger af nationale PO'er i tre medlemsstater (4 i Frankrig, 3 i Tyskland og 2 i Italien).

PO'ernes arbejde har bidraget til en bæredygtig anvendelse af ressourcer og forbedring af afsætningsvilkårene. PO'ernes deltagelse i interventions- og fiskeriadминистраtionen svinger fra medlemsstat til medlemsstat. Hvad angår medlemskab, er over 50 % af fiskerne medlem af PO'er i 10 medlemsstater. Medlemstallet svinger mellem 12 % og 23 % i tre medlemsstater. Blandt akvakulturproducenterne ligger medlemstallet over 75 % i fem medlemsstater og under 10 % i to medlemsstater.

8 medlemsstater kontrollerede anerkendelsesbetingelserne. Som følge heraf inddrog to medlemsstater anerkendelsen af 12 PO'er. Tre medlemsstater har kontrolleret PO'ernes aktiviteter sammen med medlemmer fra andre medlemsstater.

I 2003 opdagede den nederlandske konkurrencemyndighed (NMa) et konkurrenceproblem i sektoren for nordsørejer og pålagde 8 nederlandske grossister og 8 PO'er fra Nederlandene, Tyskland og Danmark bøder for overtrædelse af den nederlandske og europæiske konkurrencelovgivning. NMa fandt, at de pågældende parter havde indgået forbudte aftaler med hinanden. Denne sag har vist betydningen af forholdet mellem konkurrence og fælles markedsordninger. PO'er er fritaget for konkurrencereglerne, så længe deres aktiviteter ligger inden for grænserne af deres opgaver i henhold til FMO.

For at stimulere det grænseoverskridende samarbejde mellem PO'er blev der med Kommissionens forordning (EF) nr. 1767/2004¹¹ indført regler om anerkendelse af sammenslutninger af producentorganisationer fra forskellige medlemsstater. Sammenslutninger har samme opgaver og forpligtelser som PO'er med undtagelse af operationelle programmer og udvidelse af regler. I 2005 blev en sammenslutning af PO'er omfattende to nederlandske og seks tyske PO'er anerkendt i Tyskland.

---

¹⁰ EFT C 293 af 25.11.2005, s. 15.

¹¹ EFT L 315 af 14.10.2004, s. 28.

Der kan opnås støtte til oprettelse af PO'er i henhold til det finansielle instrument til udvikling af fiskeriet (se Rådets forordning (EF) nr. 2792/1999¹², FIUF-forordningen). En fortsættelse af denne støtte i 2007-2013 under Den Europæiske Fiskerifond (EFF) drøftes i øjeblikket.

4.2. Udvidelse af regler

I fire medlemsstater er PO-reglerne udvidet til også at omfatte producenter, der ikke er medlemmer. 2 anmodninger blev accepteret i Belgien, 2 i Spanien, 7 i Frankrig og 1 i Italien. Udvidelserne berørte 12 arter i Belgien, 3 i Spanien, 3 i Frankrig og 1 i Italien. Den procentvise andel af berørte ikke-medlemmer svingede fra under 10 % i Belgien til 53 % i Frankrig. Varigheden lå mellem 3 og 12 måneder. Der blev ikke givet nogen udvidelse for akvakulturprodukter.

De foranstaltninger, der hyppigst blev udvidet, var fangstrestriktioner samt forbud vedrørende landinger og første salg. I Belgien og Italien drejede det sig desuden om overholdelse af visse tilbagetagelsespriser. Kun i Belgien skulle ikke-medlemmer betale afgifter i relation til udvidelse af reglerne. Til trods for en udvidelse af tilbagetagelsesreglerne var der på den anden side ingen medlemsstater, der ydede en godtgørelse til ikke-medlemmer for produkter, der ikke kunne afsættes.

4.3. Operationelle programmer

De operationelle programmer har bidraget til at forbedre organiseringen af PO'ernes aktiviteter og deres finansielle udbytte. Der er imidlertid faktorer uden for PO'ernes kontrol, der kan påvirke deres produktions- og afsætningsmuligheder, nemlig klimatiske og biologiske svingninger samt bevaringsforanstaltninger.

Der er noget, der tyder på, at PO'erne har haft vanskeligt ved at forudse deres produktions- og afsætningsaktiviteter. Dette skyldes uforudseeligheden af fiskeriaktiviteterne og tilhørende problemer med at afpasse udbuddet efter efterspørgslen på markedet. Under det første år med programmerne oplevede nogle PO'er problemer med administrative frister og målsætninger. Visse medlemsstater har også haft vanskeligt ved at sikre anvendelsen af programmerne og gennemføre betalingsordninger.

10 medlemsstater kontrollerede de operationelle programmer. I henholdsvis 6 og 2 medlemsstater blev der konstateret manglende udarbejdelse og iværksættelse af programmerne.

De operationelle programmer giver PO'erne forebyggende instrumenter og således større ansvar for styringen af fangst- og afsætningsaktiviteterne. De giver desuden de nationale myndigheder mulighed for opfølgning af PO'ernes fiskeriaktiviteter hele året rundt. De tilgængelige oplysninger viser, at de operationelle programmer har fungeret tilfredsstillende. PO'erne har meget sjældent revideret programmerne til trods for den dårlige markedssituation og større tilbagetagelser for visse produkter i 2001-2004. For at kunne spille en mere effektiv rolle på markederne bør programmerne fokusere mere på foranstaltninger til spredning af udbuddet over hele

---

¹² EFT L 337 af 30.12.1999, s. 10. Forordningen er senest ændret ved Rådets forordning (EF) nr. 485/2005 (EFT L 81 af 30.03.2005, s. 1).

fangståret og etablering af forbindelser mellem producenter og efterfølgende led i afsætningskæden.

Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL) yder støtte til udarbejdelse af operationelle programmer. Bilag 3 viser udviklingen i disse udgifter. Støtten er begrænset til fem år for at muliggøre en gradvis tilpasning af PO'erne, således at de kan opfylde deres forpligtelser. Kun en enkelt medlemsstat gjorde brug af den supplerende støtte, der er omhandlet i FIUF-forordningen.

4.4. Kvalitetsforbedringsplaner

Kun 3 medlemsstater udstedte en særlig anerkendelse til PO'er, som har fremlagt kvalitetsforbedringsplaner: 2 PO'er i Spanien (akvakultursektoren), 1 i Frankrig og 1 i Italien (begge i fangstsektoren). I et enkelt tilfælde trak en medlemsstat en anerkendelse tilbage, fordi den pågældende PO standsede sine aktiviteter.

Der kan ydes finansiel støtte til udarbejdelsen af sådanne planer under FIUF-forordningen. Fortsættelsen af denne støtte under EFF i 2007-2013 drøftes i øjeblikket.

5. BRANCHEORGANISATIONER

I 2005 blev der kun anerkendt 4 organisationer i 3 medlemsstater: 2 i Spanien (fangst- og akvakultursektoren), en i Frankrig (akvakultur) og en i Italien (fangst og akvakultur). Det er ikke helt klart, hvorfor dette tal er så lavt, men det kan skyldes et mangelfuldt samarbejde mellem de forskellige undersektorer i værdikæden. Der er endnu ikke sket udvidelse af regler til ikke-medlemmer.

6. PRISER OG INTERVENTIONER

6.1. Priser

Formålet med **orienteringspriserne** er at afspejle markedssituationen for relevante arter. For at kunne spille en stabiliserende rolle på markederne bør de stort set følge markedsudviklingen, samtidig med at de forbliver under markedspriserne med den nødvendige sikkerhedsmargen til at tage højde for prissvingninger. Bilag 4 viser udviklingen i markedspriser og orienteringspriser i 2001-2004. I visse medlemsstater er der imidlertid store forskelle mellem orienteringspriserne og markedspriserne for nogle få arter. Orienteringspriserne bidrager desuden til at undgå alt for store prissvingninger fra det ene fangstår til det næste.

Markedet for hvidfisk oplevede store prisfald i 2002 og 2003. Dette er en paradoksal situation på baggrund af det støtte fald i Fællesskabets fangster af disse arter og indførelsen af genopretningsplaner. En mulig forklaring er, at Fællesskabets landinger ikke ville være i stand til at forsyne forarbejdningsindustrien med regelmæssige leverancer i passende mængder og størrelser.

Priserne for mange vigtige kommercielle arter har ikke fulgt tendensen i produktionsomkostningerne i de seneste år. Således stagnerede eller ligefrem faldt

den gennemsnitlige salgspris for en række hvidfiskarter mellem 2000 og første halvdel af 2005 (se bilag 5).

Den øgede import af fisk til EU og akvakulturens udvikling får ofte skylden for, at priserne på fisk stagnerer eller falder. Der er imidlertid ikke noget bevis herpå. Rent faktisk er disse faktoreres bidrag til at reducere fiskernes indtjening formentlig mindre betydningsfuldt end andre faktorer, såsom koncentrationen af salg i store distributionskæder og øget konkurrence mellem fisk og andre fødevarer, hvorved grossisterne kommer under hårdt pres for at nedsætte deres priser og fortjenstmargener. Dette forplanter sig til hele markedskæden, men det er primærproducenterne, der rammes hårdest.

6.2. Interventioner

FMO har i høj grad reduceret det samlede interventionsniveau. Dette afspejles i en moderat årlig udgift på mellem 9 mio. EUR og 12 mio. EUR i 2001-2004. Disse tal er betydelig lavere end de 33 mio. ECU, der blev nået i 1990'erne (se bilag 6). Bilag 7, 8, 9, 10 og 11 viser udgifterne for de forskellige interventionsmekanismer. Udgifterne til interventioner og operationelle programmer garanteres af EUGFL. Hvad angår de nye finansielle rammer for 2007-2013, vil Den Europæiske Garantifond for Landbruget (EUGFL), som er fastlagt i Rådets forordning (EF) nr. 1290/2005¹³, fortsat finansiere udgifterne i relation til fiskerimarkeder.

FIDES II-systemet for elektronisk fremsendelse af data mellem medlemsstaterne og Kommissionen i henhold til Kommissionens forordning (EF) nr. 80/2001¹⁴ og Kommissionens forordning (EF) nr. 2306/2002¹⁵ blev fuldt operationelt i 2003. I begyndelsen oplevede nogle medlemsstater problemer med systemets funktion, men deres meddelelser forbedredes stort set i de efterfølgende år.

Kun én medlemsstat oplevede uregelmæssigheder med interventionsmekanismerne, herunder især tilbagetagelser. Kommissionen reviderede interventionsudgifterne i tre medlemsstater i 2003, 2004 og 2005. Administrationen og kontrollen af interventionerne i Irland var mangelfuld i 2002-2003. De vigtigste resultater af undersøgelserne angår utilstrækkelig overvågning af PO'er for at sikre, at de træffer alle mulige foranstaltninger for at undgå intervention, og utilstrækkelig kontrol med anvendelsen af fisk, der trækkes tilbage fra markedet. Der har været tilfælde, hvor fiskeoperationer udelukkende blev udført med henblik på at få fordel af intervention.

6.2.1. Tilbagetagelse

FMO har sænket udligningen for fisk, der tages tilbage fra markedet. Tilbagetagelse er beregnet på lejlighedsvis overskudsproduktion, som markedet ikke kan absorbere. I 2001-2004 tegnede de tilbagetrukne mængder sig for mindre end 2 % af produktionen af pelagiske arter og ca. 1 % af hvidfisk (se bilag 12).

Tilbagetagelser af hvidfiskarter sammen med faldende fællesskabsproduktion steg imidlertid betydeligt i 2002 og 2003. I en situation med faldende bestande kan der

---

¹³ EFT L 209 af 11.8.2005, s. 1.

¹⁴ EFT L 13 af 17.1.2001, s. 3. Forordningen er senest ændret ved tiltrædelsesakten fra 2003.

¹⁵ EFT L 348 af 21.12.2002, s. 94.

sættes spørgsmålstejn ved tilbagetagelse af arter, der er omfattet af bevaringsforanstaltninger, særlig hvis de fisk, der tages ud af markedet, er beregnet til destruktion.

Der blev foretaget kontrol af betalingsanmodninger i 7 medlemsstater. Oplysningerne svarede ikke altid til de faktisk tilbagetagne mængder i tre medlemsstater.

6.2.2. *Prolongation*

FMO har i høj grad øget støtten til forarbejdning og oplagring af produkter med henblik på deres tilbagevenden til markedet. Prolongationstransaktionerne bidrager til at reducere mængden af destruerede fisk og øge fortjenesten ved produkterne.

Procedurene for at yde støtte er mere komplekse end dem, der gælder for tilbagetagelse. Ydelse af forskud hænger sammen med støtten, men er ikke knyttet til værdien af det oplagrede produkt. Under visse omstændigheder kan muligheden for at tage fisk permanent tilbage fra markedet være mere attraktiv for PO'er end forarbejdning og oplagring af produkter.

Fem medlemsstater foretog kontrol af produkternes støtteberettigelse. Der blev i 2 medlemsstater konstateret manglende overholdelse af reglerne.

6.2.3. *Autonom tilbagetagelse og prolongation*

Autonome interventioner er beregnet til at give regionale markeder større stabilitet. Denne mekanisme giver PO'erne større autonomi, eftersom de har ansvaret for fastsættelse af interventionspriserne. Ved udvidelsen af EU i 2004 blev brisling og guldmakrel optaget på listen over støtteberettigede produkter.

Betalingsanmodningerne blev kontrolleret i 6 medlemsstater. Oplysningerne svarede ikke altid til de faktisk tilbagetagne mængder i to medlemsstater.

6.2.4. *Privat oplagring*

Privat oplagring gælder for visse produkter, der er nedfrosset om bord på skibe. Ordningen for privat oplagring blev kun anvendt i en medlemsstat i 2002 og 2004. Denne medlemsstat foretog kontrol for at sikre, at produkterne var støtteberettigede, og opdagede en række produkter, som ikke opfyldte betingelserne.

6.3. **Tun til forarbejdningsindustrien**

Kompensationsgodtgørelsen for tun leveret til konservesindustrien er den eneste interventionsmekanisme, der er baseret på direkte støtte til producenter. Den blev indført for at kompensere fangstsektoren for de ulemper, den kunne komme ud for som følge af den autonome fjernelse af toldbeskyttelse på produkter importeret til forarbejdningsindustrien. FMO har reduceret det niveau, hvor mekanismen aktiveres. Udgifterne er således blevet stærkt reduceret (se bilag 11). Udviklingen af fiskeforarbejdning i tropiske fangstområder kan have bidraget til at reducere anvendelsen af godtgørelsen. Mekanismen blev udløst i 2001 (se Kommissionens

forordning (EF) nr. 2496/2001¹⁶), 2003 (se Kommissionens forordning (EF) nr. 110/2005¹⁷) og 2004 (se Kommissionens forordning (EF) nr. 1342/2005¹⁸ og nr. 1343/2005¹⁹). Indtil nu har 3 medlemsstater gjort brug af godtgørelsen. En medlemsstat kontrollerede produkterne støtteberettigelse og opdagede produkter, som ikke opfyldte betingelserne.

Hensigten med Fællesskabets producentpris er at afspejle realiteterne på markedet og bidrage til at forhindre alt for store prissvingninger. Markedet for tun oplever imidlertid store prissvingninger i perioder på 4 eller 5 år.

Den 28. januar 2004 afsagde Retten i Første Instans en dom i sag T-142/01 og T-283/01. Disse sager angik ændringer i PO-medlemskabet og disses indvirkning på beregningen af godtgørelsen. Retten i første instans bekræftede, at eftersom godtgørelsen er beregnet til at beskytte EF-producenternes indkomst, er de endelige støttemodtagere producenterne og ikke selve producentorganisationerne.

7. SAMHANDELEN MED TREDJELANDE

7.1. Handelspolitiske foranstaltninger

Forordning nr. 104/2000 indførte toldsuspensioner for visse produkter beregnet til forarbejdning. Der blev åbnet flerårige autonome toldkvoter for 2001-2003 (se Rådets forordning (EF) nr. 2803/2000²⁰ og forordning (EF) nr. 1771/2003²¹) og 2004-2006 (se Rådets forordning (EF) nr. 379/2004²²). Bilag 13 viser udviklingen i produkterne og mængderne for de kvoter, der gælder fra 2001 til 2006. Endvidere indførte Rådets forordning 2801/2000²³ midlertidige suspensioner for visse produkter, der ikke forefindes i Fællesskabet.

Industrien kræver fuldstændig liberalisering for fiskerivarer for at øge dens konkurrenceevne og sikre en langsigtet planlægning af dens aktiviteter. De produkter, der er omfattet af de nuværende suspensioner, synes ikke at være tilstrækkelige til at opfylde forsyningsbehovene i forbindelse med forarbejdning. Desuden udtømmes kvoterne for visse produkter tidligt på året. Procedurene for at ændre kvoterne i tilfælde af forsyningsknaphed har vist sig at være ret indviklede og tidskrævende. De igangværende WTO-forhandlinger om markedsadgang betyder imidlertid, at det ikke er praktisk at ændre Fællesskabets toldstruktur på dette afgørende tidspunkt. Efter afslutningen af forhandlingerne ser kvoterne ud til at være den bedst mulige løsning til at sikre en forbedring af forsyningsituationen i industrien.

---

¹⁶ EFT L 337 af 20.12.2001, s. 25.

¹⁷ EFT L 21 af 25.1.2005, s. 5.

¹⁸ EFT L 212 af 17.8.2005, s. 5.

¹⁹ EFT L 212 af 17.8.2005, s. 8.

²⁰ EFT L 331 af 27.12.2000, s. 61.

²¹ EFT L 258 af 10.10.2003, s. 1.

²² EFT L 64 af 2.3.2004, s. 7.

²³ EFT L 331 af 27.12.2000, s. 1.

7.2. Referencepris og beskyttelsesforanstaltninger

Referencepriserne tager sigte på at beskytte mod import til unormalt lave priser. De er nyttige som indikatorer for udviklingen i importprisen og som advarselssystem.

Beskyttelsesforanstaltningerne gælder for alvorlige forstyrrelser af markedet forårsaget af import eller eksport. Siden afslutningen af Uruguay-runden reguleres beskyttelsesforanstaltningerne af Rådets forordning (EF) nr. 3285/94²⁴. I medfør heraf blev der med Kommissionens forordning (EF) nr. 206/2005²⁵ indført beskyttelsesforanstaltninger for import af opdrættet laks, som i mellemtiden er ophævet ved Kommissionens forordning (EF) nr. 627/2005²⁶.

8. KONKLUSIONER

1. Politikken med at reducere interventionsniveauerne har vist sig at være effektiv. Udgifterne i forbindelse med tilbagekaldelser er faldet i overensstemmelse med målsætningerne i forordning nr. 104/2000.
2. Der kan konstateres et stabilt skifte fra uøkonomiske tilbagekaldelser til prolongationstransaktioner. Brugen af intervention er meget forskellig fra medlemsstat til medlemsstat.
3. Den fælles markedsordnings funktion har bekræftet producentorganisationernes vigtige rolle. Indførelsen af operationelle programmer som et redskab til at afveje udbud og efterspørgsel er blevet godt modtaget af både medlemsstater og producentorganisationer.
4. Indførelsen af brancheorganisationer var ingen succes. Dette kan afspejle et utilfredsstillende samarbejde mellem de forskellige operatører i afsætningskæden.
5. Markedspriserne har ikke fulgt udviklingen i produktionsomkostningerne til trods for indførelsen af bevarende foranstaltninger og genopretningsplaner for en række arter. Dette gør det endnu vanskeligere at afbalancere de målsætninger, der er fastsat i traktatens artikel 33.
6. EF-markedet afhænger i stadig større grad af import fra tredjelande for at opfylde forbrugernes og forarbejdningsindustriens behov.

---

²⁴ EFT L 349 af 31.12.1994, s. 53. Forordningen er senest ændret ved Rådets forordning (EF) nr. 2200/2004 (EFT L 374 af 22.12.2004, s. 1).

²⁵ EFT L 33 af 5.2.2005, s. 8.

²⁶ EFT L 104 af 23.4.2005, s. 4.